

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই এতিয়া তোমালোকৰ প্ৰতিপালন কৰি আছে, ঘৰত বহি ৰায় দি আছে, সেয়েহে প্ৰতিটো খোজতে ৰায় লৈ থাকা তেতিয়া উচ্চ পদ পাবা”

প্ৰশ্ন: শাস্তিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ কোনটো পুৰুষাৰ্থ বহুত সময়ৰ পৰা কৰা উচিত?

উত্তৰ: নষ্টোমোহা হোৱাৰ। কাৰো প্ৰতি যাতে মমত্ব নাথাকে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে – মোৰ কাৰো প্ৰতি মোহতো নাই? কোনো পুৰণা সম্বন্ধ যাতে অন্তিমত স্মৃতিলৈ নাহে। যোগবলেৰে সকলো হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিব লাগে তেতিয়াহে শাস্তি নোখোৱাকৈ উচ্চ পদ পাবা।

ওঁম শাস্তি। এতিয়া তোমালোক কাৰ সন্মুখত বহি আছে? বাপদাদাৰ। পিতা বুলিও ক’বলগীয়া হয় তেন্তে দাদা বুলিও ক’বলগীয়া হয়। পিতাও এই দাদা (ব্ৰহ্মা)ৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে। তোমালোক বাহিৰত থাকিলে তেতিয়া তাত পিতাক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। চিঠি লিখিবলগীয়া হয়। ইয়াত তোমালোক সন্মুখত আছে। বাৰ্তালাপ কৰা - কাৰ লগত? বাপদাদাৰ লগত। এয়াতো হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ দুই অৰ্থাৎ (হৰ্তা-কৰ্তা)। ব্ৰহ্মা হ’ল সাকাৰ আৰু শিৱ হ’ল নিৰাকাৰ। এতিয়া তোমালোকে জানা যে উচ্চতকৈও উচ্চ অৰ্থাৎ (হৰ্তা-কৰ্তা), পিতাৰ সৈতে কেনেকৈ সাক্ষাৎ কৰিবলগীয়া হয়! বেহদৰ পিতা যাক পতিত-পাৱন বুলি মাতে, এতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) তোমালোক তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছে। পিতাই সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰি আছে, পঢ়াই আছে। ঘৰত বহি থাকিও সন্তানসকলে ৰায় পায় যে ঘৰত এনেকৈ এনেকৈ চলা। এতিয়া পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হ’বগৈ। সন্তানসকলে জানে যে আমি উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাৰ মতত চলি উচ্চতকৈ উচ্চপদ পাব। মনুষ্য সৃষ্টিত উচ্চতকৈ উচ্চ হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদ। এওঁলোক পাষ্টত (অতীতত) হৈ গৈছে। মনুষ্য গৈ এওঁলোক উচ্চ পদধাৰীক নমস্কাৰ জনায়। মুখ্য কথা হৈছেই পবিত্ৰতাৰ। মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। কিন্তু ক’ত সেই বিশ্বৰ মালিক, ক’ত এতিয়াৰ মনুষ্য! এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিতহে আছে - ভাৰত যথায় 5 হাজাৰ বছৰ আগতে এনেকুৱা আছিল, আমিহেই বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ। অন্য কাৰো বুদ্ধিত এই কথাবোৰ নাই। এৰোঁ জানো জানিছিল, একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছিল। এতিয়া পিতা আহি শুনাইছে - ব্ৰহ্মাৰ পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা কেনেকৈ হয়? এই কথাবোৰ অতি গুঢ় আৰু ৰমণীয় যিবোৰ অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। পিতাৰ বাহিৰে এই জ্ঞান আন কোনেও পঢ়াব নোৱাৰে। নিৰাকাৰ পিতা আহি পঢ়ায়। কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) নহয়। পিতাই কয় - মই তোমালোকক পঢ়াই সুখী কৰি তোলাঁ। পুনৰ মই নিজৰ নিৰ্বাণধামলৈ গুছি যাওঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সতাপ্ৰধান হৈ আছে, ইয়াত খৰচ একোৱেই নাই। কেৱল নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এটি কড়িও খৰচ নকৰাকৈ 21 জন্মৰ কাৰণে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। পাই-পইচা পঠিয়াই দিয়ে, সেয়াও নিজৰ ভৱিষ্যত গঢ়িবৰ কাৰণে। কল্পৰ আগতে যিয়ে যিমান খাজনা (ভঁৰালত) দিছিল, সিমানই এতিয়া দিব। তাতকৈ অলপো বেছি বা কম দিব নোৱাৰে। বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান আছে সেইকাৰণে চিন্তাৰ কোনো কাৰণ নাথাকে। কোনো চিন্তা নোখোৱাকৈ আমি নিজৰ গুপ্ত ৰাজধানী স্থাপন কৰি আছোঁ। এয়া বুদ্ধিত মন্থন কৰিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে আৰু নষ্টোমোহাও হ’ব লাগে। ইয়াত নষ্টোমোহা হ’লে তোমালোক আকৌ তাত মোহজিৎ ৰজা-বাণী হ’বগৈ। তোমালোকে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টিখনতো এতিয়া নাশ হৈ যাব, এতিয়া উভতি যাব লাগে তেন্তে ইয়াৰ প্ৰতি মমত্ব কিয় ৰাখিব লাগে। কাৰোবাৰ বেমাৰ হ’লে, ডাক্তৰে (চিকিৎসকে) কৈ দিয়ে, কেচ হোপলেচ (ৰোগীৰ বচাৰ আশা নাই) তেতিয়া তেওঁৰ প্ৰতি মমত্ব নাইকিয়া হৈ যায়। এইটো বুজি পায় যে আত্মাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লয়। আত্মাতো অবিনাশী নহয় জানো। আত্মা গুছি গ’ল, শৰীৰ শেষ হৈ গ’ল তাৰ পাচত তেওঁক স্মৰণ কৰিলে কি লাভ হ’ব! এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক নষ্টোমোহা হোৱা। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - মোৰ কাৰো প্ৰতি মোহতো নাই? নহ’লে অন্তিম সময়ত তেওঁ নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহিব। নষ্টোমোহা হ’লে এই (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে উচ্চ) পদ পাবা। স্বৰ্গততো সকলোৱে আহিব - সেইটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। ডাঙৰ কথাতো হ’ল শাস্তি নোখোৱাকৈ, উচ্চ পদ পোৱা। যোগবলেৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰিলে তেতিয়া শাস্তি খাবলগীয়া নহ’ব। পুৰণি সম্বন্ধবোৰো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। এতিয়াতো আমাৰ সম্বন্ধ ব্ৰাহ্মণৰ সৈতে পুনৰ আমাৰ দেৱতাসকলৰ সৈতে সম্বন্ধ হ’ব। এতিয়াৰ সম্বন্ধ সকলোতকৈ উচ্চ।

এতিয়া তোমালোক জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ হৈ গৈছে। গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। আগতে জানো এইটো জানিছিলো যে সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? এতিয়া পিতাই বুজাইছে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় সেইবাবেতো পিতাৰ প্ৰতি ল’ভ

(মৰম) আছে নহয় জানো। পিতাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পোৱা যায়। তেওঁৰ এইখন বথ সুনিৰ্দিষ্ট। ভাৰততেই ভাগীৰথ বুলি গায়ন কৰা হৈছে। পিতা আহেও ভাৰততে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া ৪৪ জন্মৰ ছিৰিৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে জানি গ'লা যে এই ৪৪ৰ চক্ৰ আমি লগাবই লাগিব। ৪৪ৰ চক্ৰৰ পৰা ৰেহাই পাব নোৱাৰি। তোমালোকে জানা যে ছিৰিৰে নামিবলৈ বহুত সময় লাগে, উঠিবলৈ কেৱল এই অন্তিম জন্ম লাগে সেইকাৰণে কোৱা হয় তোমালোক ত্ৰিলোকীনাথ, ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ যোৱাগৈ। আগতে তোমালোকে এইটোও জানিছিলো জানো যে আমি ত্ৰিলোকীনাথ হ'মগৈ? এতিয়া পিতাক পাইছা, শিক্ষা দি আছে সেইকাৰণে তোমালোকে বুজি পোৱা। বাবাৰ ওচৰলৈ কোনোবা আহিলে বাবাই সোধে - আগতে এইটো পোছাকত এইটো ঘৰত কেতিয়াবা লগ পাইছানে? তেতিয়া কয় - হয় বাবা, কল্পই-কল্পই লগ পাওঁ। তেতিয়া বুজি পোৱা যায় যে ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে ঠিকেই বুজাইছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে স্বৰ্গৰ বৃক্ষ সন্মুখত দেখি আছে। সমীপত আছে নহয় জানো। মনুষ্যই পিতাৰ কাৰণে কয় - নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম (নাম-ৰূপ বিহীন), তেন্তে আকৌ সন্তান ক'ৰ পৰা আহিব! তেওঁলোকে (সন্তানসকলো) নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম হৈ যাব! যিবোৰ শব্দ কয় সেয়া একেবাৰে ভুল। যিসকলে কল্পৰ আগতে বুজিছিল, তেওঁলোকৰহে বুদ্ধিত ধাৰণ হ'ব। প্ৰদৰ্শনীত চোৱা কেনেকুৱা কেনেকুৱা লোক আহে। কোনোবাইতো শুনোৱা কথাবোৰৰ সন্দৰ্ভত লিখি দিয়ে যে এই সকলোবোৰ কল্পনা। গতিকে বুজা যায় যে এওঁ আমাৰ কুলৰ নহয়। অনেক প্ৰকাৰৰ মনুষ্য আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই বৃক্ষ, ডামা, ৪৪ৰ চক্ৰ আহি গৈছে। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সেয়াও ডামা অনুসৰিহে হয়। ডামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এনেকুৱাও নহয়, ডামাত পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া আছে যদি কৰিম, এনেকৈ কোৱাটো ভুল। ডামাক সম্পূৰ্ণকৈ বুজা নাই, তেওঁলোকক নাস্তিক বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে পিতাৰ সৈতে প্ৰীত (মৰম) ৰাখিব নোৱাৰে। ডামাৰ ৰহস্যক ওলোটাকৈ বুজিলে অৱনতি হৈ যায়, তেতিয়া বুজা যায় যে এওঁৰ ভাগ্যত নাই। বিধিনিষেধ অনেক প্ৰকাৰৰ আহিব। সেইবোৰক ভ্ৰক্ষেপ কৰিব নালাগে। পিতাই কয় - যিবোৰ ভাল কথা তোমালোকক শুনাওঁ সেয়া শুনিবা। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া ৪৪ৰ চক্ৰ পুৰা হ'ল, এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। তোমালোক পতিতসকলতো যাব নোৱাৰা। প্ৰথমে নিশ্চয় বৰ (দৰা) লাগিব, পাচত বৰমাত্ৰী। গায়নো কৰা হৈছে যে ভোলানাথৰ বৰমাত্ৰী। সকলোৱে ক্ৰমানুসৰি যাবতো লাগিবই, ইমান অনেক আত্মাৰ দল কেনেকৈ ক্ৰমানুসৰি যাব! মনুষ্যই পৃথৱীত কিমান ঠাই লয়, কিমান আবাচ পত্ৰ, সম্পত্তি আদি লাগে। আত্মাতো হৈছে বিন্দু। আত্মাক কি লাগে? একোৱেই নালাগে। আত্মাই কিমান অলপ ঠাই লয়। এই সাকাৰী বৃক্ষ আৰু নিৰাকাৰী বৃক্ষৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে! সেয়া হৈছে বিন্দুবোৰৰ বৃক্ষ। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বুদ্ধিত ধাৰণ কৰায়। তোমালোকৰ বাহিৰে এই কথাবোৰ জগতৰ অন্য কোনেও শুনিব নোৱাৰে। পিতাই এতিয়া নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে ৰচিয়তাক জনাৰ কাৰণে সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি যোৱা। তোমালোক ত্ৰিকালদৰ্শী, আন্তিক হৈ গ'লা। জগতত কোনো আন্তিক নাই। সেয়া হৈছে হৃদৰ পঢ়া, এয়া হৈছে বেহৃদৰ পঢ়া। তাত পঢ়াবলৈ অনেক শিক্ষক থাকে, ইয়াত পঢ়াওঁতা শিক্ষক এজনেই। যিজন আকৌ ৰাণাৰফুলো (বিস্ময়কৰো) হয়। এওঁ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু গুৰুও হয়। এওঁতো গোটেই ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) শিক্ষক। কিন্তু সকলোৱেতো পঢ়িব নালাগে। পিতাক সকলোৱে জানি গ'লে সকলোৱে বাপদাদাক চাবৰ কাৰণে দৌৰি আহিব। গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেট ফাদাৰ এডমৰ দেহত পিতাৰ আগমন হৈছে, তেতিয়া একেবাৰে দৌৰি আহিব। পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতা তেতিয়া হয় যেতিয়া যুদ্ধ আৰম্ভ হয়, তেতিয়া কোনো আহিবও নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে এই অনেক ধৰ্মৰ বিনাশো হ'ব। প্ৰথমে এক ভাৰতেই আছিল আৰু অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত ভক্তি মাৰ্গৰো কথা আছে। বুদ্ধিৰে জানো কিবা পাহৰি যোৱা যায়। কিন্তু স্মৃতিত থকা সত্ত্বেও এই জ্ঞান আছে, ভক্তিৰ ভূমিকা পুৰা হ'ল এতিয়াতো আমি উভতি যাব লাগিব। এইখন সৃষ্টিত থাকিব নালাগে। ঘৰলৈ যাবলৈতো আনন্দিত হ'ব লাগে নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - তোমালোকৰ এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। তোমালোকে কেইটিমান পইচা এই ৰাজধানী স্থাপন কৰাত লগোৱা, সেয়াও কল্পৰ আগৰ দৰে হুবহু কৰা। তোমালোকো কল্পৰ আগৰ হুবহু সেইসকলেই। তোমালোকে কোৱা - বাবা আপুনিও কল্পৰ আগৰ জনেই। আমি কল্পই-কল্পই বাবাৰ পৰা পঢ়োঁ। শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে। এই কথাবোৰ অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব। তোমালোকৰ এইটো আনন্দ আছে যে আমি শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছোঁ। পিতাই কেৱল কয় - পবিত্ৰ হোৱা। তোমালোক পবিত্ৰ হ'লে গোটেই সৃষ্টি পবিত্ৰ হ'ব। সকলো উভতি যাব। বাকী অন্য কথাৰ আমি চিন্তাই বা কিয় কৰিব লাগে। কেনেকৈ শাস্তি খাব, কি হ'ব, ইয়াত আমাৰ কি যায়। মোৰ নিজৰ চিন্তা কৰিব লাগে। অন্য ধৰ্মৱলম্বীৰ কথাত আমি কিয় যাওঁ। আমি হৈছোঁ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। বাস্তৱত ইয়াৰ নাম হৈছে ভাৰত আকৌ হিন্দুস্থান নাম ৰাখি দিছে। হিন্দু কোনো ধৰ্ম নহয়। আমি লিখোঁ যে আমি দেৱতা ধৰ্মৰ তৎসত্ত্বেও তেওঁলোকে হিন্দু বুলি লিখি দিয়ে কিয়নো এইটো নাজানেই যে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেতিয়া আছিল। কোনেও নুবুজে। এতিয়া ইমান বি.কে. আছে এয়াতো পৰিয়াল হৈ নগ'ল জানো! ঘৰ হৈ নগ'ল জানো! ব্ৰহ্মাতো হৈছে

প্ৰজাপিতা, সকলোৰে গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। প্ৰথমে তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা তাৰ পাচত বৰ্ণত আহা।

তোমালোকৰ এইখন ক'লেজ (মহাবিদ্যালয়) অথবা ইউনিভাৰ্চিটিও (বিশ্ব বিদ্যালয়ো) হয়, হস্পিতালো (চিকিৎসালয়ো) হয়। গায়ন কৰা হয় - স্তান অঞ্জন সৎগুৰুৱে দিলে, অস্তান অন্ধকাৰ বিনাশ..... (যেতিয়া সৎগুৰুৱে স্তান ৰূপী লেপন লগায় তেতিয়া অস্তান অন্ধকাৰ বিনাশ হৈ যায়)। যোগবলেৰে তোমালোক এভাৰহেল্ডী (সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান) এভাৰৱেল্ডী (সৰ্বদা সম্পত্তিৱান) হৈ যোৱা। নেচাৰ ক্যুৰ (প্ৰাকৃতিক উপায়ে আৰোগ্য) নকৰায় জানো। এতিয়া তোমালোক আত্মা ক্যুৰ হৈ গ'লে তেতিয়া শৰীৰো ক্যুৰ হৈ যাব। এয়া হৈছে স্পিৰিচুৱেল নেচাৰ ক্যুৰ (প্ৰাকৃতিক উপায়ে আত্মাক আৰোগ্য অৰ্থাৎ পবিত্ৰ কৰি তোলা)। হেল্থ, ৱেল্থ আৰু হেল্পীনেচ (স্বাস্থ্য, সম্পত্তি আৰু সুখ) 21 জন্মৰ কাৰণে প্ৰাপ্ত হয়। ওপৰত নাম লিখি দিয়া - আত্মিক নেচাৰ ক্যুৰ। মনুষ্যক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ যুক্তি লিখাত কোনো আপত্তি নাই। আত্মাই পতিত হৈ গৈছে সেইবাবেতো আহ্বান কৰে নহয় জানো। আত্মা প্ৰথমে সত্যোপধান পবিত্ৰ আছিল আকৌ অপবিত্ৰ হৈ গ'ল পুনৰ পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ব? ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মনমনাভৱ, মোক স্মৰণ কৰা মই গেৰাণ্টি কৰিছোঁ (প্ৰতিশ্ৰুতি দিছোঁ) তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবাগৈ। পিতাই কিমান যুক্তি শুনাই থাকে - এনেকুৱা বোৰ্ড (ফলক) লগোৱা। কিন্তু কোনেও এনেকুৱা বোৰ্ড লগোৱা নাই। মুখ্য চিত্ৰ ৰাখিছা। ভিতৰলৈ যিয়ে আহে তেওঁলোকক কোৱা - তোমালোক আত্মা পৰমধামৰ নিবাসী। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় পাইছা। এই শৰীৰতো বিনাশী নহয় জানো। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক আত্মা অপবিত্ৰ আকৌ পবিত্ৰ হৈ গ'লে ঘৰলৈ গুছি যাব। বুজোৱাতো বহুত সহজ। কল্পৰ আগৰসকলেই আহি ফুল হ'ব। ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই। তোমালোকেতো ভাল কথা লিখা। সেই গুৰু লোকসকলেও মন্ত্ৰ দিয়ে। পিতায়ো মনমনাভৱৰ মন্ত্ৰ দি আকৌ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ ৰহস্য বুজায়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত (ঘৰ-সংসাৰত) থাকি কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিবা। অন্যকো পিতাৰ পৰিচয় দিয়া, লাইট হাউচো (প্ৰকাশ কুণ্ডল) হোৱা।

তোমালোক সন্তানসকলে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ বহুত গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। যিদৰে পিতাই জানে মই আত্মাসকলক পঢ়াই আছোঁ, সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলেও আত্মা-অভিমানী হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবা। মুখেৰে শিৱ-শিৱ বুলিও ক'ব নালাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে কিয়নো শিৱত পাপৰ বোজা বহুত আছে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোক পাৱন হ'ব। কল্পৰ আগতে যিয়ে যেনেকৈ উত্তৰধিকাৰ লৈছিল, তেওঁলোকেই নিজৰ নিজৰ সময়ত ল'ব। সাল-সলনি একো হ'ব নোৱাৰে। মুখ্য কথা হৈছেই আত্মা-অভিমানী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া মায়াৰ থাপৰ খাবলগীয়া নহ'ব। দেহ-অভিমানত আহিলে কিবা নহয় কিবা বিকৰ্ম হ'ব তেতিয়া এশ গুণ পাপ বাঢ়ি যায়। ছিৰি নামিবলৈ 84 জন্ম লাগিল। এতিয়া আকৌ উৰ্ধগামী কলা এটা জন্মতে হয়। বাবা আহিছে গতিকে লিষ্টৰো ইন্ভেঞ্চন (আৱিষ্কাৰ) হৈছে। আগতেতো কঁকালত হাত দি ছিৰি বগাইছিল। এতিয়া সহজ লিষ্ট ওলাইছে। এয়াও (সংগম যুগৰ এটা জন্ম) লিষ্ট হয় যেতিয়া মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ এক ছেকেণ্ডত গুছি যায়। জীৱনবন্ধনত আহিবলৈ 5 হাজাৰ বছৰ, 84 জন্ম লাগে। জীৱনমুক্তিত যাবলৈ এটা জন্ম লাগে। কিমান সহজ। তোমালোকৰো যিসকল পাচত আহিব তেওঁলোকে ততালিকে উঠি যাব। এইটো বুজি পায় যে হেৰুওৱা বস্তু পিতাই দিবলৈ আহিছে। তেওঁৰ মতত নিশ্চয় চলিম। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কোনো চিন্তা নকৰাকৈ নিজৰ গুপ্ত ৰাজধানী শ্ৰীমত অনুসৰি স্থাপন কৰিব লাগে। বাধা-বিধিনিষেধলৈ ভ্ৰক্ষেপ কৰিব নালাগে। বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে কল্পৰ আগতে যিসকলে সহায় কৰিছিল তেওঁলোকে এতিয়াও অৱশ্যেই কৰিব, চিন্তা কৰাৰ কোনো কথা নাই।

(2) সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে যে এতিয়া আমাৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা, আমি ঘৰলৈ উভতি গৈ আছোঁ। আত্মা-অভিমানী হ'বলৈ বহুত গুপ্ত পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে।

বৰদান: স্নেহ আৰু সহযোগৰ বিধিৰ দ্বাৰা যন্ত্ৰৰ সহযোগী হওঁতা সহজযোগী হোৱা
বাপদাদাৰ সন্তানসকলৰ স্নেহেই পচন্দ হয় যি যন্ত্ৰ স্নেহী আৰু সহযোগী হয় তেওঁলোক সহজযোগী স্বতঃ হৈ যায়। সহযোগ সহজযোগ হয়। দিলৱালা (অন্তৰক আৰাম দিওঁতা) পিতাৰ অন্তৰৰ স্নেহ আৰু অন্তৰৰ

সহযোগেই প্ৰিয় হয়। সৰু (ঠেঁক) অন্তৰৰ সকলে সৰু চুক্তি কৰি আনন্দিত হৈ যায় আৰু বিশাল অন্তৰৰ সকলে বেহদৰ (অসীমৰ) চুক্তি কৰে। ভেলু (মূল্য) হৈছে স্নেহৰ, বস্তুৰ নহয় সেয়েহে সুদামাৰ কেঁচা চাউলৰ গায়ন কৰা হৈছে। কোনোবাই যিমানেই নিদিয়ক কিন্তু স্নেহ নাথাকিলে জমা নহয়। স্নেহেৰে অলপো জমা কৰিলে সেয়া পদম হৈ যায়।

স্লোগান:

সময় আৰু শক্তি যাতে ব্যৰ্থত নাযায় তাৰ বাবে প্ৰথমে ভাবা তাৰ পাচত কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!